

Oponentský posudek diplomové práce

Název práce: Udělování vysílací licence podle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání

Diplomant/ka: Tomáš Ješetický

Autor posudku: doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.

Posuzovaná diplomová práce o rozsahu cca 83 stran číslovaného textu (bez titulních stran, obsahu, resumé a seznamu literatury) je věnována různým otázkám souvisejícím s rozhlasovým a televizním vysíláním, zejména s jeho právní úpravou, text, který by odpovídal názvu práce, tj. problematika licencí podle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání (v názvu práce je pouze zjednodušený název zákona č. 231/2001 Sb., není v něm tedy slovo „provozování“) je v podstatě v oddíle od str. 48 do str. 71. Autor vyšla při zpracování tématu z vybrané literatury a judikatury a z pozitivní úpravy.

Autorovi je třeba vytknout malou pozornost dodržování pravidel českého pravopisu, ať už se jedná o interpunkci (chybějící nebo přebývající čárky) – např. na str. 10 ve větě „Rozlišují se ... a to ...“, na str. 20 ve větě začínající „Na celostátní konferenci ...“, na str. 25 v první větě shora, na str. 33 v první větě odstavce začínajícího slovy „Na konec této ...“, na str. 38 v první větě shora atd., záměny „i“ a „y“ (např. na str. 22 shora „souvisel^í požadavky“, „zaměstnanci ... žádaly“, „...se sešl^í statisíce občanů ...“, či o pravidla o psaní malých a velkých písmen (např. na str. 6 „... r^ády pro rozhlasové a televizní vysílání ...“, na str. 8 „... Judikaturu Evropského soudního dvora ...“, na str. 9 „... Český Telekomunikační úřad ...“). Část textu je zřejmě z důvodu přebývajícího či chybějícího textu nesrozumitelná (např. na str. 6 v posl. odstavci „... vliv judikatury Nejvyššího správního soudu v oblasti váhy a členění jednotlivých pramenů ...“

Práce zůstala na jen popisné úrovni, autor se nepokusil provést vlastní právní rozbor zkoumané problematiky.

Pokud se chtěl autor věnovat i historickému vývoji, a to v práci zaměřené na udělování licencí k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání, měl rozlišovat důsledně provozovatele vysílání ze zákona a provozovatele, kterým byla udělena licence. Neměl být opomenut zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ani problematika licencí udělených před účinností tohoto zákona (viz zejm. § 25 zákona č. 468/1991 Sb.).

Závažnější výtky mám však k textu od str. 36, který se týká Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Autor opomněl usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS/04, které překonává jím cit. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 98/93, ale nevěnoval se ani platnému znění § 4 zákona č. 231/2001 Sb., ze kterého je zřejmé, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je ústředním správním úřadem, byť není uvedena v kompetenčním zákoně. Velmi problematický je text, že snad Rada „nemá úplnou svéprávnost“, že „nicméně

disponuje svéprávností procesní“ atd. – mají snad právnické osoby (zde stát) svéprávnost, co je myšleno institutem „svéprávnost procesní“ atd.

Výtky mám k textu týkajícímu se licenčního řízení. Autor měl v diplomové práci prokázat schopnost vyložit problematiku uplatňování obecné úpravy správního řízení ve věcech řízení o žádosti o licenci, namísto toho na str. 52 v poznámce pod čarou č. 65 odkázal čtenáře mj. na „celý“ správní řád a na „celý“ text učebnice, kterou vydal kolektiv autorů pod vedením prof. Hendrycha, o správním řízení (... str. 465 až 439 ...). Podle diplomanta „... předkládání a hodnocení podkladů pro rozhodnutí leží primárně na uchazečích o licenci ...“, tedy je pominuta vyšetřovací (vyhledávací) zásada, princip volného hodnocení důkazů atd.

Na str. 58 použitá formulace „zamítnutí udělení licence“ neoznačuje skutečný způsob, jak může Rada formálně rozhodnout.

Nesouhlasím s tvrzením, že by snad žaloba proti správnímu rozhodnutí byla „opravným prostředkem“ – viz např. str. 60. V České republice neexistují „Krajské správní soudy“ (ke str. 61).

Autor sice v textu od str. 39 psal, jaké jsou zákonné předpoklady pro členství v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. O co pak opírá svůj názor na str. 62, že členové Rady „musí naplňovat znaky určité odbornosti“?!

Text o „právních úkonech“ na str. 63, jejich neúčinnosti, absolutní neplatnosti atd., není propojen s novou úpravou občanského zákoníku.

Text práce byl ověřen systémem THESES.CZ, podle něhož je nejvyšší míra podobnosti práce s jinými texty rovna okolo 0 %.

Celkově hodnotím diplomovou práci tak, že nesplňuje nároky kladené na tento stupeň kvalifikační práce, předběžně navrhuji klasifikaci „neprospěl“.

Doporučuji autorovi, aby se v rámci ústní obhajoby vyjádřil k výtkám tohoto posudku, které se týkají problému postavení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

V Plzni dne 26. dubna 2014

doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.